

Paříž 2006

aneb

*...pařím, paříš, paří...
...to si to užíváme...*

Paříž

2006

Pokud se vám nezdá nadpis, tak věřte, že čtete správně. Skutečně se jedná o město, dokonce hlavní, ve Francii. Celé to vymyslela Hanka. Dostala totiž chuť se svézt na pořádné horské dráze. Ta v Holešovicích jí nestačila. A tak vsadila na zábavní park Disneyland, který je právě na okraji Paříže. A jako doplněk se projdem známými ulicemi a místy města. Tak a teď si přečtete jak to vlastně bylo...

Vážení!

Vy, kdo jste byli na promítání a vydrželi až do konce, víte o co jde. Pro ostatní:

Bylo vymyšleno opět něco šíleného. A to výlet do Paříže se zaměřením na Disneyland, Asterix park a město samotné. Nebojte se, není to na kolech. Tentokrát použijeme letadlo. Je téměř stejně drahé jako autobus, podstatně levnější než vlak a je tam za zlomek času než jiné spoje. Tolik úvodem. Teď přepojuji na Hanku.

Tady Hanka.

Základní údaje k Paříži jsou:

odlet z Prahy v pátek 27.10. 07:00

odlet z Paříže v pondělí 30.10. 20:05

celkem v Paříži 4 dny - 3 noci podle vlastní osy

letenka: pokud se nám tedy povede ještě letenky zarezervovat (nejpozději v pátek to chci s Viktorem spáchat)

nocleh: hotel - předpokládaná cena max. 800 - 1000 CZK na noc / za osobu

kapesné: na jídlo + vstupy (teď u sebe nemám aktuální ceny ale Disneyland by měl být asi 35 EUR a Asterix Park do 30 EUR doma mám ještě i na různé památky atd. co uvádějí cestovky)

Pokud se nám nepodaří chytit ještě uvedené letenky může se termín posunout!!!! Raději bych směřem dopředu než do listopadu. Takže by mohlo padnou o den dovolené víc.

Hanka konec.

Takže už víte podstatné. Ještě zdůrazňuji, že na odpověď ANO (NE se nepřipouští) máte čas do čtvrtéční půlnoci. Pak se to sečte a objedná. Odpovědi posílejte Hance na koubi@volny.cz a to i kdyby vás nedejpeklo napadlo odpovědět záporně.

Ještě závěrem, nenechte si to ujít. Je to letošní poslední VELKÁ atrakce. Pak už budou jen střední a normální.

Tak vymejšlejte jak to udělat. Dig.

Vstáváme ve 3.45. Ano, hrůza! Připadám si jako vypnutej. Sbaleno máme od včera a tak čekáme na odvoz na letiště, který zajišťuje Helena. Přijela s tátou před půl pátou. Celá cesta probíhá v klidu. Na letišti jsme před pátou. Protože letecká doprava není z těch, kterou bychom používali zrovna denně, musíme se tu nejdříve trochu zorientovat a najít terminál Sever II, odkud má letět náš spoj. Nebylo to nijak složité. Stačilo se pořádně rozhlédnout, přečíst si pár cedulí a jsme v hale. Je tu i Viktor.

Dig.

To bylo ale překvapení. Když jsem spal na Vinohradech a jel s nimi v autě...

Vkt.

Zbývá Tatranka. Pokud dodrží svou časovou toleranci 30 minut, o které chodí vždy a všude pozdě, má smůlu. Hanka však prosadila telefonát Tatrance a synchro kde jsme a kde je ona.

Dig.

Hrozně, pokojně si spím ve společnosti dalších lidských torz v autobusu, vědouc, že na srazu budu o nehoráznou půlhodinu před srazem a nějaký závistivec, trpící stařeckou nespavostí mě ruší. Že už jsou na letišti?? Co tam krucipísek dělají ??? Kdy asi tak šlaka vstávali??? Kvituji své rozhodnutí startu od matky z Ruzyně ve stylu otevřít oko, pobrat hadry, bágl, svačinku, přejít silnici, vypustit duši v přímém autobusu na letiště v 5:00, to vše během 20 min.

Trn.

Mimořádně přišla včas. Šli jsme k pultu vyměnit papír s internetovým zabukováním za letenky. Povedlo se. Pak jsme nasázeli zavazadla na pás a před jejich zmizením ve chřtánu stroje na přepravu do letadla jsme si všimli, že letenky nejsou na místa, která jsme chtěli. Hanka s Helenou je šly vyměnit. Proběhlo bez potíží. Další krok byl projít detekčním rámem. Všichni prošli. Až na Hanku. Při průchodu rám zapískal. I ruční skener zapískal. Pískal tak dlouho, než Hanka vyndala ze zadní kapsy kalhot kapesníček intimní hygieny zabalený v neprodyšném obalu z hliníku.

Dig.

Prošli všichni. Až na Hanku. A na Viktora, který si na ruce zapomněl hodinky... Když jsem byl anglicky dotázán co mám kovového, tak jsem byl tak zblblý, že jsem se pokusil anglicky odpovědět, že hodinky.

Vkt.

Následoval přesun do čekárny. Čekali jsme a čekali,

všechny spoje před námi a některé i za námi byly řádně návěstěny a odbaveny. Jen ten náš pořad ne. 5 minut před plánovaným odletem se lidé, patrně znalí místních poměrů, začali štosovat u východu na plochu. My také. Dig.

No, my jsme se do fronty postavili až potom, co na monitoru naskočilo „LAST CALL“ pro opozdilce. Nějak se zapomnělo na „BOARDING“, které v poklidu naskočilo všem ostatním letům. Vkt.

Návěst odletu pořád žádná. 7.05 otevřeli východ na plochu. Dig.

V 7:05? Fakt? Já jsem myslel, že jsme měli zpoždění tak 20 minut. Vkt.

No mně to připadá i takhle dost. Vezmeme-li v úvahu, že v 7.00 mě být odlet...

K letadlu nás převezli autobusem. Viktor je tím těžce zklamán. Tešil se, že půjdeme chobotem a místo toho autobus. Nastoupili jsme, zaujali místa vyslechli instruktáž nouzových stavů a zase čekali.

Pak nám palubním rozhlasem dali instrukce k připoutání a přípravám na start. Proběhl zážeh motorů a letadlo se jen jen rozjet. Motory ztichly a nakrápělý ženský hlas z palubního rozhlasu oznámil, že z důvodu špatného počasí nad Paříží se let o pár desítek minut odkládá. Tedy jsme se zase odpoutali a udělali si pohodlí na následujících 45 minut. Po této době se opakovala skoro celá předstartovní procedura. Vynechali jen část o nouzových východech a nasazování masek. Dig.

Nevím. Jsem asi rejpal, ale pro pořádek. To divadlo předváděli myslím právě až při odjezdu po tom čekání. Ne před ním, protože věděli hned, že budeme čekat. Vkt.

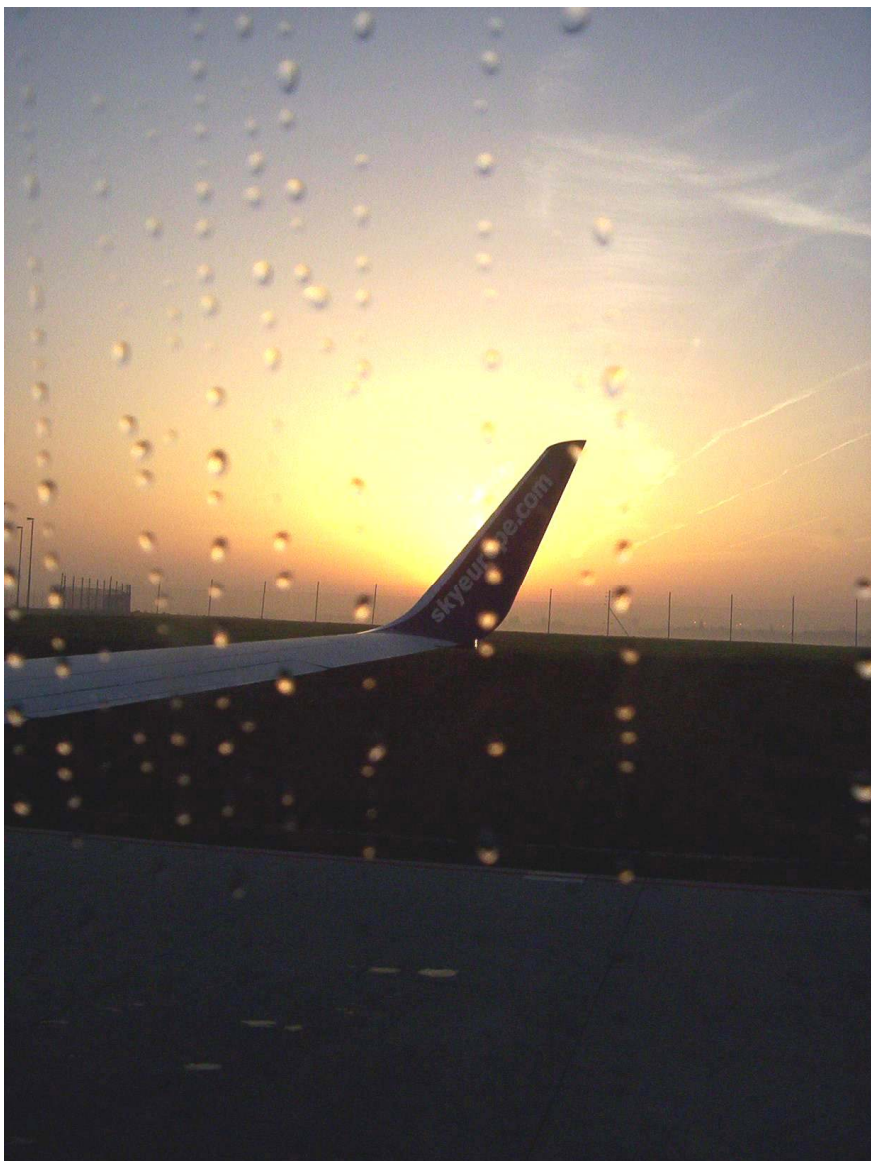
Pak pilot znovu nastartoval a popojel na startovací dráhu 24. Za pár okamžiků přidal plyn a jel jako blázen až najednou letadlo přestalo drncat a jakási podivná síla nás

zatlačila do sedadel. To je teda pirát tenhle pilot. Jezdí tak rychle až se letadlo vznese!

Dig.

**No, budme rádi, že řídí letadlo a ne třeba autobus. Ten nemá křídla!
Vkt.**

Okénkem, které mám v dohledu jsem viděl kterak se dráha vzdaluje a pak i končí.

Ještě nějakou dobu trvalo než se letoun dostal do rozumné výšky a pak už pobyt v kabině připomínal cestu autobusem. Skvělé bylo to, že dole na letišti bylo odporně a nechutně a tady nad mrakama krásně svítí slunce a je pohodově. Aspoň pohledem z okna. Let probíhal

klidně až fádně. A tak každý hledal jak a čím se na těch 120 minut zabavit.

Dig.

Podle letového plánu a i podle hodinek spíš minut 90.

Vkt.

Já jsem chvíli prolístoval časopis přidělený ke každému sedadlu, pak plánek letadla a nakonec mě zaujaly letušky. Ne jako ženský. Žádnou z nich bych si nevybral.

Dig.

Já jsem je jako ženský pozoroval. Zvlášť jedna mi byla sympatická.

Vkt.

To mě spíš zajímalo co dělají. Vyrazily do uličky s nerezovým vozíkem naplněným pochutinami, pitím všeho druhu a dalšími blbinami. A celou dobu se snažily pomocí palubního rozhlasu vnutit cestujícím ideu, jak je výhodné si právě tady a od nich v zóně volného obchodu koupit cokoli. No, já skeptik a pesimista jsem si v duchu provedl jednoduchý přepočítání mezi Eury, kterými se zde platí, a korunami, kterými se platí za totéž u nás a pořád mi vycházelo, že výhoda tkví pravděpodobně v tom, že cestující může bez dalších nákladů klidně a svobodně zaplatit skoro dvojnásobek za věc, kterou nechce, než na zemi v normálním obchodě. Nevím, asi jsem opravdu nějaký opožděný, protože moje myšlení je nastaveno tak, že pokud pro mě, nebo mé blízké něco není výhodné, tak to prostě neudělám. Tady koukám jako blázen, že lidi opravdu nakupují... Tak to mi hlava nebere.

Dig.

Měl bych taky někdy napsat něco delšího, co? A ne jen pořád opravovat a opravovat. Třeba jako teď. V letadle se neplatilo v eurech, ale v korunách. Těch českých. Ale drahé to bylo. No nekupte si plechovku limonády za 60 a piva za 90 Kč.

Vkt.

Jak to bylo zrouna tady jsem zaspala, u každém případě si však pamatuji, že prohlásili: připravte si „drobné“ ☺

Trn.

A protože jsme vstávali v nekřesťanskou, nežidovskou, neislámskou, nebudhistickou a ne jinou hodinu, zavřel jsem oči a pospával. Tu a tam jsem je pootvěřel, zkontroloval vzdálenost mraků od letadla a zase je zavřel. A to tak dlouho, až se mi začalo zdát, že se mraky pod námi začínají přibližovat. Tak buď padáme, nebo přistáváme. Na

padání byl však v kabině příliš velký klid. Tak asi přistáváme. To se potvrdilo ústy kapitána prostřednictvím palubního rozhlasu.

Dig.

Dig spal. Proto si asi nevšiml, že už nahoře nám hlásili, že zase budeme klesat. Což mi přišlo divné, protože mi připadalo, že jsme do té doby pořád stoupali. A mně cestu zpříjemňovalo bolavé ucho, na které jsem pořádne neslyšel a hučelo mi v něm. Asi něco s tlakem.

Vkt.

Zacvaknul jsem si pás a čekal na další události. Letadlo prolétlo vrstvou mraků a bez potíží měkce dosedlo na přistávací plochu. A pak jsme dlouhých 5 minut jeli. Venku je opravdu hnusně. Už neprší, ale je šedivo a nevlídno. Letadlo zastavilo u haly, vysunul se chobot a přimlasknul se ke trupu letadla v oblasti dveří. Viktor byl maximálně spokojen, že při jeho prvním životním letu použije právě tuto atrakci.

Dig.

Byl.

Vkt.

Chodba za chobotem nás vyplivla do velké haly. Šli jsme s davem až k místu, kde byl postaven labyrint z kovových svislých trubek a vodorovných pásů z plastového textilu. Jeho účelem nebyl test inteligence sem vpuštěných tvorů, ale usměrnění fronty. Před námi je asi tak 70 lidí a ti vždy po krátké kontrole dokladů mizí za detekčními rámy. Jde to docela rychle. A to až do okamžiku, než před námi bylo 60 lidí. Fronta se zastavila a z místního rozhlasu nám ve francouzštině, němčině a angličtině oznámili, že je nějaký problém s bezpečností a že máme být trpěliví.

Dig.

Opět opravuji. Němčinu jsem tam tedy neslyšel.

Vkt.

To máš blbý. Já ano. A ani bych si jí nevšiml, nebýt Tatranky, která je deuchefonní a tím, že se zaposlouchala na to upozornila.

Dig.

No, jestli to něco byla i němčina si již neujbauji, u každém případě jsme s Helen litovaly, že neumíme více francouzských slouček, jimiž bychom se jim za použití jiné než šnekožroutské výslounosti mstily. Razili totiž zřejmě heslo, že správný patriot výslouností cizincům nepodlézá @.

Trn.

No nic. Jsme trpěliví. Po 20ti minutách si děláme pohodlí usednutím na čistotu podlahu.

A to nejen my, ale i spousta ostatních včetně velmi solidně vypadajícího pána v šedém obleku. Tak to asi bude na dýl. Holky dospěly k názoru, že je třeba jít za roh. Vysoukaly se pod pásy a šly halou zpět. Po návratu cosi vyprávěly o frontě na cca půl hodiny a WC pro invalidy.

Dig.

To bylo tak. Jak už bývá zvykem kdekoliv kde se sejde větší množství lidí je u dámských WC obrovská fronta zatímco pánové mají volno. Tady jsme pánskou část ani nemuseli prozkoumávat protože hned proti vstupu se nacházel záchod pro invalidy a úplně opuštěný. Rozhlédli jsme se s Tatrankou zda není v dohledu žádný invalida, případně někdo jiný kdo by na nás mohl francouzsky spustit. Vzduch byl čistý a tak jsme neváhaly ani pikosekundu. © Tím pádem jsme ušetřily dobrých 20 minut, které by jinak padly na frontu.

Hnk.

Na pěšáky, navíc v bezcelním pásmu, se našťestí náš bodový systém neuztahuje, takže kdo dříve sedne... má uhráno.

Trn.

Po 45ti minutách zachraplalo z reproduktorů, že je všechno v pořádku a odbavování pokračovalo. Než se tak stalo, přistálo dalších 6 letadel a fronta za námi poněkud narostla. Během 5ti minut jsme byli formálně zkontrolováni a vpuštění na francouzské území do haly, kam ústí pásy se zavazadly. Vybrali jsme si svá a začali se zabývat tím, jak se dostat do našeho hotelu. Jasně, nečekali jsme, že to bude nějak extra jednoduché, ale tváří v tvář realitě je vždy všechno jinak. Už v Praze jsme měli plánek místní hromadné dopravy a učaroval nám. Tras metra nepočítaně, kříží jedna druhou, chvílema jdou společně, pak se rozbíhají, do toho trasy autobusů a příměstských vlaků RER. V důsledku toho vypadá plánek jako dobře vyvedený obraz moderního umění. Ale protože jsme hlavy otevřené a kucí a cholki šikovný, cestu jsme v té změti čar našli. Potud v pořádku. Jenom nám uniká systém zdejšího jízdného. Odkud kam, za kolik a proč. A tak chvílku stojíme, já se snažím vypořádat jak se chová dav, Hanka s Helenou nejdříve dráždí jízdenkový automat a pak vyslyší dívku v informacích. Ta hned na začátku označila svou English za „lil“. Potěšilo mě a zároveň trochu rozesmutilo, že uměla hůř než já. Za nás hovořila Helena, která používá tento jazyk běžně v obchodním styku. My ostatní většinou aspoň rozumíme. „Lil“ English se smrškla asi tak na 7 slov a šermování rukama. Francouzské šermování rukama. Srozumitelnějších bylo těch 7 slov. U vedlejšího pultu byla obsluha daleko vnímavější. Stačilo zapíchnout prst do plánu k názvu stanice **Voltaire** kam chceme a bylo to. Vypadlo z ní 5 jízdenek a pak jsme zase tápali.

Dig.

No aby ne, neboť dotěrný dotaz po výhodnějším způsobu dopravy, potažmo po konkurenci se smrškl na rezignované, pěťvašichlupenů-platím-sbohem. Nejednalo se tedy o problém jazykový či patriotstůf, ale čistě o obchodní trik. Tak či tak, člověka to nepotěší!...

Trn.

Tabule a směrovky tu mají, ale už jen francouzsky a je na nich vždy víc možností. Nezřídka pak jeden cíl na více tabulích. Vybral jsem cestu rovně vpřed. Následující eskalátory jedoucí nahoru nás vyplivly na nástupiště.

Dig.

Podle mých pražských informací to byla sice asi nejdražší varianta hromadné dopravy, já jsem pořád myslel na autobus, ale kdo se v tom měl vyznat? Ale volba cesty na ten eskalátor přeci nemohla být náhodná. Když jsme si lístky kupovali až za turniketem vedoucím na ORLYVAL.

Vkt.

Byla, protože, jak jsem už zmínil, byly i situace, kde na dvou cedulích ukazujících jinam, byl stejný cíl.

Dig.

To bylo rozdělení na chodiče a voziče, chachá, pěšky a po eskalátorech, ale na stejné perón.

Trn.

Nikoliv. Ta druhá možnost byla jít vlevo a projít skleněnými dveřmi ven a přes parkoviště, kde byla vidět další cedule se stejným cílem, někam rovně pryč.

Jsme na nástupišti. Je to tu pěkné, zánovní, skleněné a právě přijíždí vláček. Z téhle strany nemá řidiče. Asi je to poloautomat a on na druhém konci soupravy na monitoru vidí kam jede. Nastoupili jsme. Jsme tu sami.

Vláček je průchozí a průhledný od jednoho konce k druhému. Aha. Ani na druhém konci není řidič. Začíná mě to zajímat. Dveře se zavřely, vláček se rozjel a hlas

z reproduktoru mlel cosi o letišti Orly a nějakém jiném místě. Patrně druhou konečnou. Vláček se pohybuje velmi lehce a tiše.

Dig.

Hurá, sedíme, nedrncá to, konečně čas na malou snídani. Trn.

*NEJEDEME PO KOLEJÍCH! Místo nich je pod námi soustava vodorovných plošin s bočními naváděči a vláček má gumová kola stejná jako návěsy u kamionů. To jsou věci, to jsou věci. Zastavili jsme. Reprodaktor zase něco zamlel a za chvíli jsme zase jeli. Couvali. Na chvíli jsem měl pocit, že jsme zapomněli vystoupit a vláček se vrací. Jenom však k první výhybce. Ta nás vyhnula jinam. Po nějaké době řekl reprodaktor, že už jsme na naší stanici (souhlasilo to s nápisem v plátnu) a my jsme poprvé přestupovali. Tentokrát na RER trasa B. To je kombinace tramvaje, metra a pantáku. Zase jsme chvíli sledovali jak a co s jízdenkami a pak se přidali k davu, který oblehl právě zastavivší vlak a nasoukal se dovnitř. Sledovali jsme názvy stanic a to jak foneticky, tak i písemně. Nebylo si to moc podobné. Až tu byla stanice dalšího přestupu, **Denfert Rocherau**. Tentokrát na metro linka číslo 6. Také jeho vozy jezdí na gumových kolech. Dovezlo nás až na kýženou stanici.*

Dig.

Francouzské metro je kapitolou samo o sobě. Pro Ty co ještě neměli možnost se s ním blíže seznámit pár údajů:

Sít podzemní dráhy v Paříži má 14 linek a patří k největším, nejznámějším a nejvytíženějším na světě. V provozu je už od roku 1900. Technické údaje: délka: 213 km, počet stanic okolo 300, rozchod: 1,435 mm, napájení: pomocí třetí koleje, průměrná vzdálenost mezi stanicemi 300m.

Linka 14 je nejnovější a proto má taky nejvyšší číslo. Je plně automatizovaná, řízená počítačem. Cestující tak má možnost užívat si výhled přímo před vlak z místa strojvedoucího. Od ostatních linek je odlišná tím, že je kolejiště od nástupiště odděleno bezpečnostními stěnami, aby nehrozil pád do kolejiště. Vlak proto musí zastavit ve stanici naprosto přesně aby dveře vagonků přesně trefily

vstupy na nástupiště. Touto linkou se nám povedlo také jednou jet a byli jsme z bezpečnostních stěn trochu vedle. To jsme ještě ale nevěděli, že nás nikdo neřídil. Vlastně to bylo stejné jako plně automatizovaný vláček na letišti.

Velmi mnoho stanic je přestupních. Určitě každá druhá. To se mi líbí, protože variant jak se dostat z místa A do místa B je tolik, že člověk neví co vybrat. Přestupy jsou řešeny propojením jednotlivých nástupišť tunely pro pěší. Většinou je to pěkná štreka. Navíc je třeba sledovat, který tunel kam vede. Vždy je ale označen konečnou stanicí takže to není velký problém. Co je ale v metru horší je systém jízdenek a karet. Ten se ještě dá po pár pokusech i pochopit ale kontrolní vstupy do placeného pásma jsou zataraseny pomalu pancéřovanými dveřmi a když je cestující schválen pro vstup (má platnou jízdenku) musí se ještě celkem slušnou silou v krátkém časovém limitu protlačit skrz tyto mantinely. A pokud se Vám nepoštěstí projít čtecí kontrolou (a přitom máte platný lístek) máte smůlu a skrz zabarikádovaný vstup se nedostanete. Můžu povyprávět. ☹ Naštěstí se najdou i v Paříži dobrodinci a pustí Vás na svou lítačku. Hnk.

Teda. Takhle zajímavá věc, kterou běžný turista, klient cestovní kanceláře nepozná, a Ty to takhle odbydeš. Z vlaku jsme skutečně přestoupili na metro, na stanici Denfert-Rocherou (jak se to máš číst? To aby si člověk zlomil jazyk) a linkou 6 jsme poprvé v životě jeli pařížským metrem. Až na konečnou Nation, kde jsme přestoupili na linku 9. Odtud už jen 4 stanice do našeho cíle, stanice Voltaire. Vkt.

Ano, připouštím, že pro nás je poněkud netradiční takhle zhusta přestupovat v labyrintech metra a ještě k tomu hlídat čísla souprav, ale pro cestu samotnou se nic nezměnilo.

Vraťme se na nástupiště. Abychom to opravdu neměli jednoduché, měla stanice dva výlezy. Tak jsme zvolili ten, který byl hezčí. Ve vestibulu stanice jsme uviděli velký plán okolí stanice a na něm i ulici, kde má být náš hotel. Vylezli jsme ven, a hle, jsme na opačném konci velkého, napůl rozkopaného náměstí. Hanka pro jistotu, kdyby se náhodou někdy během pobytu stalo, že bychom se neuměli vrátit, vyfotila cdule s názvy ulic.

Pomalou s veškerou bagází jsme jej obešli a velmi brzy našli hotel. Nebo spíš hotýlek.

Hotýlek Residence Voltaire. A nacházel se na ulici Boulevard Voltaire. Jestli ono to nemá něco společného s tím spisovatelem. Vkt.

Že by? Já jsem v životě napsal už takovejch kravin a furt se po mně nic nejmenuje... Že by to bylo tím, že nejsem Francouz?

Iniciativu v recepci převzala Helena, protože správně usoudila, že kdokoliv z nás by formality vyřizoval nejméně tři dny. Jí to problém nedělalo a tak jsme asi po deseti

minutách stoupali po točitém schodišti, ovinutém kolem výtahové šachty, vzhůru ke svým pokojíčkům. Máme dva. Jeden třílůžkový ve třetím patře a druhý dvoulůžkový v patře čtvrtém. Ten dvoulůžáček byl vybaven velmi tvrdou manželskou postelí s velkou dekou a povlakem přes a miniaturními polštářky, skříní, u které díky pitomě rozmístěným stolkům nešly otevřít dveře, ony zmíněné stoly a noční stoly dříve používané asi pro ukládání kufrů. K tomu všemu patřila dobře vybavená koupelna s WC a velkou vanou.

Třílůžák byl podle mě o kategorii jinde. Směrem dolů.

Dig.

Postele tři, snad docela pohodlné, moje prostřední byla na kolečkách. Podle katalogu tam měla být jedna dvoupostel a já se tak marně těšil, že budu spát s Tatrankou, ale stejně to šlo. Vana tak velká jako nahore nebyla, protože to byl jen sprchový kout. Ale jinak to šlo.

Vkt.

Jako odškodné posloužila možná třetinová úměra místnosti a absence odkládacích háčků, čímž se zautomatizovalo vytírání podlahy.

Trn.

Ubytovali jsme se maličko uzobli něco ze zásob a svolali poradu co s načatým odpolednem. Zvolili jsme to nejschůdnější – návštěvu Louvru. Vzali jsme si pár drobností a vyrazili. Potěšilo mě, že vchod do metra máme hned vedle vchodu do hotýlku. Zalezli jsme

dolů a hned k pokladně. Ostatní se snažili nějak získat co nejlevnější jízdenky, zatímco já s Helenou jsme studovali automat na jízdenky. Podařilo se nám ho rozluštit.

Akorát že tou dobou už byly lístky koupeny a šli jsme dolů. Na plánu a orientačních tabulích jsme našli cestu k tomu správnému vlaku, počkali na něj, nastoupili a jeli. Zase jsme přestupovali. Stanice se jmenovala **Nation**. Dig.

Ano, ta samá Nation, na které jsme byli již jednou.

Vkt.

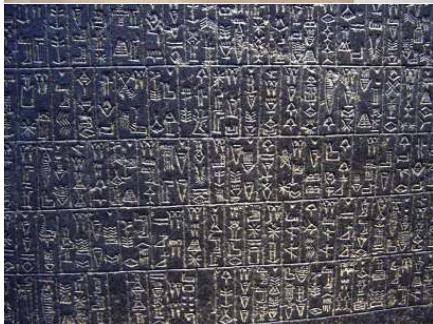
Něco jako u nás Národní. To jsme ještě nevěděli, že to bude naše nejfrekventovanější stanice. Pokračovali jsme jiným metrem do stanice **Louvre**. Jak nápadité! To musí být bystrý národ, když se mu stanice metra jmenují po nejznámějších bodech na povrchu. Vystoupili jsme a spleť chodeb došli až ke vstupu do galerie samotné. Sebrali nám věci a prohnali je rentgenem. Jeho obsluha u obrazovky lehce pospávala. Viktor přišel s nápadem jak ho vytrhnout z letargie. „**Pošleme mu po pásu metrovou mačetu. Bude vzhůru hned.**“ Zavazadla projela a když ti co se ometali kolem rentgenu usoudili, že nemáme zbraně ani výbušniny, vrátili nám je a pustili k pokladnám. Ani zde to nebylo jednoduché. U pultu byla předlouhá fronta, u výdejních automatů menší, ale... Ovládnout je bez znalostí jazyka a myšlenkových pochodů tvůrců bylo trochu delší. Mají mnoho možností a proklikat se skrz je na dýl. Povedlo se nám to, ale když přišlo na placení kartou, automat usoudil, že ta Hančina má blbou barvu a nechtěl ji. Zkusili jsme to znovu. Zase to skončilo na Hančině kartě. Dig.

Nevím co se mu na mé kartě nelíbilo. Trochu jsem se lekla, že mám PK zmagnetizovanou a už si na ní nebudu moc nikde vybrat. Naštěstí to se nepotvrdilo. Asi ten jejich stroj vyžadoval kreditku. Kdo ví... Hnk.

Už nám šla na pomoc nějaká paní, když jsme zvítězili. Jak? Narvali jsme mu do chřtánu bankovky. On na oplátku vyplivnul vstupenky. A hurá dovnitř.

Teda mají to veliký! Některé artefakty hezčí, některé méně, některé zajímavější, jiné nestojí za povšimnutí. Všechny jsou bezpochyby velmi cenné. Ať už co se peněz týká, ale hlavně historicky. Prošli jsme toho hodně. Dig.

Jako třeba sousoší třech furií... ne, třech grácií. Dig poznamenal, že je evidentní, že to byly ještě holky tak kolem 14ti, rozhodně ne dospělé ženy.

Tatranka pronesla něco v tom smyslu, že autor byl zřejmě pedofil. Mladíka, který se kousek od nás pokoušel sousoší kreslit zřejmě toto mezinárodně srozumitelné slovo odradilo od další tvůrčí činnosti, sklapl blok a odešel. Chudák, snad to na něm nezanechalo následky. Vkt.

Ano, ano. A tak svět přišel o jednoho nadějněho malíře...

Dig.

„Možná pedofil“... „Nedaleko“ je nadnesený, seděl nám u nohou, či spíše my jsme mu zeulovali přímo za zády. A možná ani neposlouchal, možná ho ještě před námi dostaly hemeroidy... ☺

Trn.

Na to bych moc nesázel ☺.

Mě už bolely nohy a záda, ostatní taky kde mohli tak seděli.

Dig.

Taky se nám dařilo různě se navzájem poztráct a pak zase pracně nalézat. Louvre je vskutku velmi obrovský a nebyl by problém bloumat a bloudit tam několik

dní. Aby to bylo ještě zajímavější ubrala bych počet návštěvníků. Ale i tak se neustále proudící dav turistů a milovníků umění uvnitř celkem slušně rozptýlil. Nejhlustěji bylo vždy tam kde byla nejcennější díla.
Hnk.

Rozhodli jsme se toho nechat. Především, aspoň já, mám úplně plnou paměť a další načítání místních skvostů by způsobilo její přemazávání. Jen jsme se propracovali k „Vylízaný Monice“, mrkli na ní přes hlavy davu a přes další obrazárnu a sochárnu Louvr opustili.
Dig.

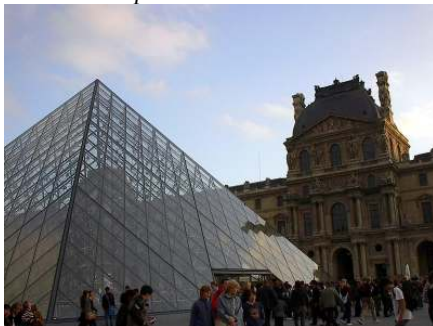

Nevím, jak ostatní, ale já jsem byl Monikou docela zklamán. Čekal jsem víc.
Vkt.

To nemůžeš takhle brát; není Monika, jako Monika...

Trn.

Venku svítilo podzimní slunce a všude kolem byly davy lidí.

Další cíl je na žádost Tatranky Notre Dame. Vím kde to je a kudy tam. Pamatuju si to z Expedice 2001, kdy jsme tu byli na kolech.
Dig.

Jdeme po nábřeží, kde je největší stabilní květinový trh v celé Francii. Asi to tak bude, protože kdyby sem postavili o dva květináče víc, neprošel by nikdo nikam. A to by

nebyla Tatranka aby někde nevyčuchala nějaká zvířata. Našla zverimex a v něm oddělení psinec s malými pejsánky. Dig.

No mě fascinovaly šílený podmínky, ve kterých tam ta zvířata byla. Formou „okurka na krámě“ nechť se prodávají myši a hadi, ale psi??

Pravda, ze své první návštěvy Paříže mi v paměti více než cokoli jiného utkvěl právě tento boulevard a obchody s mišáři Trn.

Bylo tam i štěně německého boxera za šílenou cenu

Hnk.

Byla úplně u vytržení z toho, že je tu mají ve větších teráriích a za nehorázné ceny. Ještěže tak. Okamžitě se mi nakombinoval složitý let do Prahy s malou živou hračkou. Až jsem se z toho orosil. Uf.

Šťastně jsem nás dovedl až ke katedrále. A hele, oni snad zavírají! Tak to ne! Ještě my! Doslova jsme se propasírovali přes dovírající se branku. Uvnitř byla spousta lidí. Daleko zajímavější byl interiér. Působilo to velkolepě, avšak těžkopádně proti třeba Katedrále sv. Víta v Praze, která je pojata velmi vzdušně.

Prošli jsme jim to, podívali se na „přijímání“ u právě končící mše, nasáli atmosféru a s davem odešli ven. Pěkné. Dig.

Věže, chrliče, Quasimodo, Emanuel (13 t zvon), jenže na nic z toho není čas, série grimas nám zajistí vstup přes na oko přísného mladíka, jenž nám provokativně zavrátí mříž před nosem, říká „closed“. Pětiminutový sprint katedrálou a vyhánění nás tmou do tmy. Trn.

Ted' to chce pro odlehčení něco moderního. Například Centre Georges de Pompidou. Je to odtud kousek. Normálně by to nic neznamenal, ale ted' mě opravdu hodně bolejí končetiny končící na asfaltu. Stmívá se. Prošli jsme cca 800 metrů a jsme u zadního traktu onoho objektu. Ostatní už nějakou dobu mluví o jídle. Jako, že by to nějaké chtělo, a tak. Hanka zahlédla pekárnu a hned se k ní vypravila. Objevila chleba. V pekárně. Ale tenhle byl TMAVÝ! Proč takový jásos? Protože jsme v části Evropy, kde tuto nezdravou, nechutnou a hnusnou potravinu dávno vymýtili z jídelníčku. Koupila hned dva. Dig.

Podotýkám, že to byly dva minibochničky a už od pohledu bylo jasné, že je to nafouknuté nic. Hnk.

Pak už jsme se přesunuli k reprezentativní části toho zatrubkovaného baráku a prohlíželi si jej.

Za sebe musím konstatovat, že se mi pořád ještě nelíbí. Když jsem to viděl poprvé, říkal jsem si, že je to proto, že jsem zaujatý proti podobným novinkám. Ted' s odstupem času se mi to furt nelíbí. Asi to bude tím, že jsem konzervativní. Dig.

Já jsem konzerva taky. Ještě že byla tma a nebylo toho vidět tolik.

Vkt.

Tak, to by pro dnešek stačilo, jedeme do hotelu.

Přesun byl sice pořád dobrodružný, ale ne dramatický. Přestup jsme zvládli, výstup taky a tak jsme se šťastně ocitli v našem hotelu. Dig.

Teda. Cyklista tělem i duší a opomene příhodu, které jsme byli svědky. A rychle se dekovali. Kousek od vjezu do jednoho metra jsme viděli, jak se parádně srazil cyklista s mopedářem. Cyklista udělal salto, motorkář si zase i s motorkou lehnul na bok. Nic vážného se ale snad nestalo.

Vkt.

První cesta snad úplně všech nevedla jako tradičně na mísu, ale na pelech. Šlehnout sebou a kopyta ke stropu a slastný odpočinek. Na dvoulůžáku tento stav postupně přešel do konzumace černého chleba a nějakých doplňků, které jsme vzeli z Prahy. Hned

po zakrojení do chlebička je tu rozčarování. Je úplně stejnej jako ten, co jsme ho chroupali na letošní Expedici v Itálii. Kůrka – nic – kůrka, to nic bylo takové nadýchané, a o ničem a kůrka tvrdá a ostrá. Dig.

Ještě že jsme s sebou měli naše vybavení s pilkovitým nožem určeným speciálně na krájení těchto typů chleba a pečiva. I tak mě to stálo spoustu námahy ukrojit něco co by se alespoň vzdáleně podobalo silnějšímu krajíci. Hnk.

Ale i tak, když se to omatlalo paštikou, přikusoval se salám a zalejvalo se to Liftem, tak to bylo dobré. A výborná je i zvuková kulisa. Náměstí pod námi je frekventované. A tím jak je rozkopané a vybavené provizorním kruhovým objezdem a systémem semaforů, je tam pěkněj čurbes. Kromě toho Pařížani se moc nezabývají nějakým dodržováním předpisů, ale sami vyžadují, aby to druzí dělali. Výsledek je troubení, kvílení pneumatik, túrování motorů, pokrlikování, prostě to tam žije. Nevýhoda našeho hotýlku je, že se nachází přímo nad tímto dopuštěním. A pochopitelně máme okna pár metrů nad tím. Akusticky to vypadá tak, jako bychom leželi přímo na křižovatce. To jsem zvědavej na noc.

Po ukončení této činnosti jsme se odebrali na trojlůžák na poradu co se zítřkem. Původně Hanka chtěla, abychom zase vstávali ukrutně brzy, abychom se včas přesunuli do Disneylandu, dříve než tam budou davy. Lepším nápadem se ostatním zdálo být vstávat tak, abychom vyjeli v devět a byli tam na desátou. Máme tam být celý den až do zavíračky. Tolik plán. Pochopitelně jsme se nezabývali jen tím, ale i různýmihovory o všem možném, třeba o dni , který právě končí a o tom jak ostatní zachybovali, že nejeli s námi.

Bylo po dvaadvacáté hodině a měli jsme toho tak akorát. Rozloučili jsme se a hurá na dvoulůžáček do pelišku. Hmmm, do pelišku. Zastlali ho tak, že všechno, co by jakkoliv přesahovalo je zahrnuto pod něco, co by mohlo být matrací. Kdyby to nebylo tak tvrdé a těžké. A navíc Hanka kňučí, že má málo pod hlavou... Dig.

Vyřešila to mikina pod hotelový minipolštářek. Stejně jako na výpravě při nepřízní terénu ☺. Hnk.

Nám v trojlůžáčku bylo hej. Ale i my jsme se prali s podivným systémem povlečení a deky, systémem, který jsem dosud viděl jen v televizi a který jsem skutečně nepochopil. Vkt.

Tsss, normální bitka nervů: pokojská okraje deky pracně napěchuje pod matrací a celý den ji hřeje pocit, že neofoukneš, nespadneš a nevím, co ještě dalšího... Čert ví, třeba prvním dotazem při úrazu na pokoji či reklamacích je: „A měl jste zasoukanou deku? Néee? No to se pak nedívejte!“ Trn.

Dobrou noc.....

Ráno, sobota.

Ráno se ozvala tklivá melodie z mobilu a vyzývala nás ke vstávání. O buzení nemohla být řeč. To průběžně obstarával hluk z křižovatky. Vyplnily se tedy pochybnosti o sloučitelnosti spánku s akustickou hladinou kolem. Po noci na Záhořově loži jsem ke všemu ještě rozlámaný. Hanka na tom není lépe. A ta úžasná deka s lajntuchem založená pod matrací taky udělala svoje. Ještěže je tu teplo. Vstali jsme, nasnídali se ze zásob a šli se podívat, jak jsou na tom na třílůžáku. Taky byli vzhůru a taky vypadali jako po flámu. Připravili jsme si pár drobností s sebou, převlékli se do městského a vyrazili na metro. Tím jsme popojeli na oblíbenou stanici **Nation** a přestoupili na vlak RER. Byl skoro prázdný a tak jsme strávili celkem klidných 45 minut jízdy v sedě a naprostém klidu.

Dig.

Já podlehla spánku. Měla jsem slušný spánkový deficit. Při rachotu z kruháku pod naším hotelovým pokojem se skutečně nedalo vyspat. Zlaté kamenolomy, dálnice a jiné podobné rušičky při spaní na kolech. Hnk.

Horší to bylo po vystoupení. Lidí o několik přibýlo. O několik stovek. A všichni naprosto nepochopitelně míří k bráně Disneylandu. Co tam všichni můžou chtít? Copak se tam něco rozdává? Dav nás unášel k hlavní bráně. Před ní zpomalil a vypadalo to, že se zastaví. Nějaký mladý muž, viditelně někdo z obsluhy parku, začal pomoci delšího pruhovaného klacku davu ukazovat, že je tu i druhý vchod a to hned vedle. Dav pochopil a začal se dělit. My jsme usoudili, že bude lepší jít naznačeným směrem.

Dostali jsme se až k šacovací bráně. Chtěli vidět, co táhneme dovnitř. Já bych zase hrozně rád viděl Hanku. Nějak se oddělila a není tu. Čekali jsme na ni až do doby, kdy byl celý dav prořacován a vpuštěn dovnitř. Pak jí někdo mobilmo zavolal. Dig.

Volala mi má drahá sestra. A byla to i ona kdo mě před tím popohnala při zdržení při fotografování u první brány. Ať hejbnu kostrou, že už jsou všichni před námi tak ať je doženeme a neroztrhneme se. Tak jsem přidala do kroku, vnořila se do postupujícího davu a prošla branou a dál v průvodu jak na 1. máje pokračovala směr pokladny. Vyhlížela jsem ostatní, ale Viktora jakož to nejvyššího účastníka nevidět, došla až k pokladnám. Kde jsem opět pátrala a hledala ostatní. Nikde ani známka po jejich přítomnosti. Kde jen můžou být? Když zazvonil telefon bylo vše vysvětleno. Škoda toho zdržení ☹.

Hnk.

Sešli jsme se uvnitř a vyjasnili si, že se budeme držet pohromadě ať se děje co chce.

Dig.

Což si následně každý vysvětlil po svém. Hať!

Trn.

Nastala fáze pokladny. Díky tomu, že jsme se elegantně propracovali na konec davu, byla u každé pokladny dlouhá, mnohokrát zahnutá, popruhy usměrněná, pomalu se pohybující fronta. Tato trvala 20 minut. Vybranými zástupci byly zakoupeny vstupenky.
Dig.

Ano. Já jsem třeba zastupoval sebe. Se slečnou pokladní jsem si popovídal. Prý odkud jsem a že se mi tady bude líbit.
Vkt.

Tak tak, se mnou pán též ochotně hodil krátkou konverzačku – u angličtině - samozřejmě ☹. Opouštěli jsme přeci území baget a šneků a vrhali se do náruče ... ééé... kultury zcela jiné ☹.
Trn.

Obdrželi jsme i plánky parku. První kroky nás zavedly na místní hlavní třídu. Kolem jsou domečky jako z kreslených filmů. A vůbec všechno.

Po ulici jde průvod na chodnicích lemován davem přihlížejících. Průvod masek. Tancují nacvičené tanečky, straší děti, pošlouchují dospělí a smějí se tomu. Všude kolem hřmí muzika. Není slyšet vlastního slova. Aha, on je pozítří Halloween. A protože jsme v parku, který propaguje americkou kulturu, je i ctění tohoto svátku v pořádku. Průvod pomalu zašel za zatáčku a kravál se zmírnil.
Dig.

Kol hejna masek tančily veselé čarodějky. Jedna měla tu čest obracet svou tajnou zbraní návštěvníky k průvodu. Nesportovně a nelidsky používala aparaturou. Umět to, schováám si uši do hlavy. Trn.

Zatím se pomalu procházíme a pomocí plánek se zorientováváme. Hanka touží začít nějakou atrakcí co se jmenuje Jules Verne Space Mission. Má jít o horskou dráhu umístěnou v budově a provozovanou ve tmě. Dig.

Je to náhodou vyloženeč „boží“ atrakce. Dokonce se umístila na čelních místech v žebříčkách horských drah ve světě. Jsem si jistá, že po projetí budete stejně nadšení jako já. Už abychom byli uvnitř! Hnk.

Viktor kouká vyloženeč nedůvěřivě.

Dig.

Ano, ve velkém těle byla malá dušička a kloktala tam.

Vkt.

Došli jsme k ní. Píšou tady, že čekací doba je 90 minut. Když jsem pípнул, že jsem to včera večer na poradě předpovídal, tedy to, že toho víc nastojíme než naatrakujem, bylo mi sděleno, že to čekání se fakt vyplatí. Dig.

Hanka nasadila uševědoucí úsměv a místo panenek jí v očích drandily vozíčky horské dráhy, jež zatlačily veškeré protesty za hranice atrakce.

Trn.

Přesto že jsem měl pořad pochybnosti, zůstal jsem ve frontě.

Ta je pomocí usměřňovačů zhuštěna na malý prostor. Je tedy poněkud frustrující, když po třiceti minutách jsme na stejném místě, akorát o popruh vedle. Bavíme se o všem možném a vším možným. Třeba sledováním lidí ve frontě. To jsou zjevy! Dokonce slyším češtinu. Fronta pomalu postupuje a po mnoha kličkách a smyčkách konečně přicházíme do budovy. Přeshlapujeme před velkými obrazovkami, kde nechutně optimistická asi slečna v něčem příšerném na sobě, vypráví instrukce co a jak na dráze, při

nastupování, vystupování, jak zaklapnout štangli proti vypadnutí a mnoho jiného. A to hned v několika jazycích. Smyčku jsme shlédli 4 x. Ne že by slečna povídala a ukazovala tak rychle, ale fronta má takovej spád. Velmi zvolna jsme postoupili do nitra budovy. Je tu skoro tma a z reproduktorů kolem pořád znějí kosmické zvuky a nějaké odpočítávání.

Dig.

A téměř neustálé ječení „šťastnějších“ návštěvníků, kteří zrovna vychutnávají jízdu. Možná to nešlo z repráků, ale slyšet to bylo stejně nejvic.

Vkt.

Máme za sebou cca 60 minut čekání. Fronta se nějakou dobu nehýbe. Už se opíráme a posedáváme kde to jde. Rozsvítla se světla, přestaly kosmické zvuky a z reproduktorů se nejdříve ozývalo cosi ve francouzštině a potom v angličtině. Nerozuměl jsem ani slovo. Ani Helena nebyla moc moudrá z toho co slyší.

Z protisměru jde nějaký zaměstnanec a vypráví to ještě ručně. Teprve od něj se dozvídáme, že atrakce má poruchu a že máme odejít. Viktorovi se ulevilo. Je uchráněn od horské dráhy. Stejně jako má potíže s výškami, není odvážán ani z tohoto druhu kratochvilí.

Dig.

No, možná trochu se mi ulevilo. Nevadilo mi, že jsem tam nemusel, ale zase mi vadilo, že hodina je pryč a úplně zbytečně. Na horské dráze jsem ještě nikdy nebyl, takže jsem sice nevěděl, do čeho vlastně půjdu, ale tak nějak instinktivně se mi to nelíbilo.

Vkt.

Bočním východem nás pustili ven. Před vchodem do každé atrakce jsou tzv. „Fast Pass“. To funguje tak, že do vstupu zařízení vložíte svou vstupenku a z výstupu vypadne lísteček s časem, kdy máte na atrakci přijít. Tento lísteček vám potom zajistí, že vás pustí do atrakce bez čekání ve frontě. Tak tady jsou ty lístečkovníky totálně obleženy. Podle mnoha lidí soudím, že by na nás přišla řada tak za tři dny. Jdeme jinam. Procházíme parkem, sledujeme cvrkot.

Na žádost Viktora se jdeme podívat na Sněhurku v životní velikosti. Jenom na okraj: Viktore dej si pozor. Sněhurce bylo těsně nad patnáct. Ale před sedmdesáti lety. Tak ať si nějak nenaběhneš.

Dig.

Aha. Takže moje vyhlídky byly předem nulové...

Vkt.

Hanka nás celou dobu směřuje k horské dráze Indiana Jones. Má být prý nějak obzvlášť vypečená.

Dig.

Vypečená ani snad ne. Nejzajímavější na ní je looping a taky to, že je to Indy
 ☺. A jako rozjezd na ostatní dráhy je jako dělaná... Hnk.

Od Sněhurky jsme šli kolem krásných hranatých stromů a prošli mexickým městečkem k pirátské lodi u ostrova s velkou lebkou ve skále.

Čekala nás další atrakce - Piráti z Karibiku. Čekací doba byla jen 20 minut, snad i méně. Fronta byla sice dlouhá a všemožně zakroucená, ale šla

velice rychle. Za námi (což nás už ale nezajímalo) se fronta nějak zvětšovala, takže jeden pirát hned přeorganizoval popruhy a hned se fronta kroutila jinak.

Fronta pokračovala i uvnitř „pirátské pevnosti“, obdivovat jsme tam mohli třeba kostlivce v kobkách. No a potom přišla velká hala plná lidí, kde nastupovali do loděk jedoucích někam do tmy. I my jsme se do jedné z nich dostali. Ony to vlastně nebyly lodky, jen vozíky ve vodě, ale stříkalo to stejně. Projeli jsme celý okruh, byly jsme svědky bitek, zpěvů, viděli jsme ožraly. Tedy ožralé figuríny.

No a po chvíli jsme zase vystoupili a vyšli na denní světlo.

Přes ostrov (snad pokladů) s promyšlenou sítí chodeb jsme došli až k cíli, horské dráze Indiana Jonese. Fronta nás ale ani nepřekvapila, takže jsme šli hned k automatům Fast Pass a nechali si udělat ten lístek pro snadnější vstup.

Naše další kroky vedly přes mexické městečko k další horské dráze, tentokrát důlní, která se nachází na ostrově nazvaném Big Thunder Mountain, tedy něco jako Hora Velkého Hromu.

Další atrakce, kterou jsme přešli, byla projížďka na parníku Mark Twain okolo toho ostrova s dolem. Jako jediná, v tu chvíli časově přijatelná atrakce byl strašidelný dům. Čekací doba 45 minut nám připadala jako směšně krátká. A fronta navíc postupovala rychle. Alespoň jsme se bavili tím, kolik lidí se díky posuvným přepážkám vejde do tak omezeného prostoru.

Zase se jezdilo vozíky, jen místo pirátů byly duchové, společní byli kostlivci, tady byli jenom živí. Vkt.

Trn.

Podívali jsme se od lodi kapitána Nemá, který jako jediná měla čekací dobu 0 minut.

Vkt.

Hnk.

Trn.

Není, pravda, z nejadrenalinovějších ale je pohodová a klidná. Bohužel i zde byla fronta nad naše možnosti a proto jsme pokračovali dál. Hnk.

Dál jsem šli k Star Tours, simulaci StarWars a opět si zajistili pozdější zrychlený přístup pomocí FastPass.

K hlavní ulici jsme přišli zrovna v době, kdy po ní procházela další estráda. Ta by mě nikterak nezaujala, kdybych ovšem na jednom alegorickém voze neuviděl ten hlavní důvod, pro který jsem vlastně do Disneylandu jezdil - živého Mickey Mouse, myšáka Mickeyho. A s ním navíc byli Chip a Dale! Krása.

Dál jsme šli do části parku nazvané Fantasyland. Vkt.

Část parku věnovaná nejmenším návštěvníkům s dětskými atrakcemi a plno chodících maskotů ochotných se fotit a i jinak dovádět s návštěvníky. Hlavně s dětmi, Viktoro ☺.

Hnk.

Ta nás ale nijak neuchvátila a tak jsme z ní bez zastávky prošli okolo pohádkové (dnešní mluvou zmutované) fazole zpátky k pirátům. Procházeli jsme se po ostrově, bloudili ve spleti chodeb

a dokonce se i dostali na provazový most.

A dostali jsme hlad. Z mapy jsme si vybrali jednu pizzerii, která byla blízko Indiana Jonese a šli se najíst. Za 8,50 EUR malá pizza. S Tatrankou jsme si dali jednu dohromady. Sice jsem se nenasytil, ale stačilo to.

No a potom nás už čekala horská dráha. I když jsme měli FastPass, tak jsme museli čekat malou frontu, i díky lidem, kteří v ní stáli, i když na ně měla přijít řada až za čtvrt hodiny. Dostali jsme se ale dovnitř, předběhli lidi, co čekali normální frontu a už jsem si sedali do vozíků a zajišťovali se zábranou přes ramena. Já jsem se ale začal bát. Hlavně proto, že mi zábrana nezapadla a hýbala se. Vyjeli jsme. Začal jsem mít strach že vyletím. Naivně jsem si vši silou tlačil zábranu na sebe, i když jsem věděl, že bych ji neudržel. Chvillemi jsem i radši zavřel oči a říkal si, jaký jsem vůl, že jsem na to vlezl.

Vkt.

Za 30 sekund vystupujem. No to teda bylo! Rychlé, svižné, ostré. Dokonce jsme projeli loopink. Jenomže rychlost byla tak vysoká, že celý zážitek trval asi 3 sekundy. Asi jsem nějaký pomalejší, ale na užítí si toho mi tento čas nestačil.

Dig.

Po vystoupení jsem o svých nepříjemných zážitcích referoval ostatním. Dig mě ale částečně uklidnil tím, že má zábrana několik poloh. Mně sice západky nezapadly do jedné z nich, ale další by mě nepustily.

V jakém pořadí šly potom další atrakce si už nepamatuji, ta horská dráha zřejmě přeci jen nějaké následky zanechala...

Vím, že jsme se dostali na parník Marka Twaina, který si v klidu na svých ve vodě ponořených kolech projížděl okolo ostrova.

Viděli jsme také StarWars, na který jsme měli Fast Pass a museli jsme čekat asi dvě minuty aby nás mohl pustit dovnitř v ten správný čas. Prošli jsme chodbami nějaké vesmírné stanice a počkali na stup do vesmírné lodě. Tedy na vstup do místnosti malé školní třídy, kde jsme si sedli

a připoutali se. Po krátkém úvodu nás obsluhující slečna opustila, zřejmě věděla proč. Celá atrakce spočívala v promítání rádoby 3D obrazu na plátno a v naklánění a cukání našimi sedadly. Takto jsme se propletli z vesmírné stanice, zrychlili na rychlost světla se známými protáhlými hvězdami a objevili se u té umělé planety. Proletěli jsme onen kaňon a vystřelili torpédo do reaktoru na jeho konci. Ani nevím jak jsem to udělal.

Člověk, by řekl, že to byla blbost. Ale mě z toho bolela hlava! Ani z horské dráhy, kde jsem projel looping mi blbě nebylo. Vkt.

Já si opět potvrdila, že jediné co našemu pražskému Imaxu ještě chybí k dokonalosti je právě naklánění a cukání sedaček. V okamžiku nainstalování této vymoženosti a pouštění skutečně 3D snímků by byl zážitek snad ještě skutečnější než přímo na horské dráze. Třeba se jednou dočkáám... Hnk.

Dál jsme se také dostali do toho důlního dolu. Čekací doba 60 minut nám najednou nepřipadala nijak strašná.

A navíc jsme nakonec čekali necelých 45 minut. Horská dráha nebyla nijak brutální, což šlo vysledovat i z toho, že bezpečnostní zábrana nebyla ta dvojitá přes ramena, ale pouze tyč u pasu.

Nicméně dráha byla dlouhá, jízda trvala snad dvě minuty a všem se nám moc líbila. Třeba kameny padající na naše vozíky nebo krysy a netopýři. Hned bychom šli znova. Zážitek z jízdy umocnilo možná i to, že už byla tma a hora byla osvětlená.

Protože jsme měli ještě moře času, tak jsme už nevěděli co dál. Na okraji Fantasylandu jsme náhodou objevili další „poznávací dráhu“, tentokrát Let Petra Pana (Peter Pan's flight). Čekací doba byla malá a vypadalo to, že tam chodí i dospělí, tak jsme tam šli také. Asi za dvacet minut jsme si už sedali do létacích lodí a ponořili se do světa Petra Pana a kapitána Hooka, světa nám nepříliš známého.

Vkt.

Plavidla byla zavěšena pod stropem. Oknem jsme proletěli do tmy, pod námi světýlkla nočního města, nad námi hvězdná obloha. Moc milé.

Trn.

Když jsme vyšli ven, tak jsme zašli do jednoho obchůdku. Tam jsem si vyhlédl malý suvenýr. Už jsem si to chtěl koupit, když jsem zjistil, že jsou ostatní pryč a čekají frontu na další atrakci, Pinokiovu cestu (Les Voyages de Pinocchio). Můj osobní názor na tuto atrakci je ten, že to byla nejinfantilnější atrakce z těch, které jsme navštívili. Moc se mi nelíbila. A to je podle mapy Disneylandu potenciálně nebezpečná pro děti. Nevím proč.

Vkt.

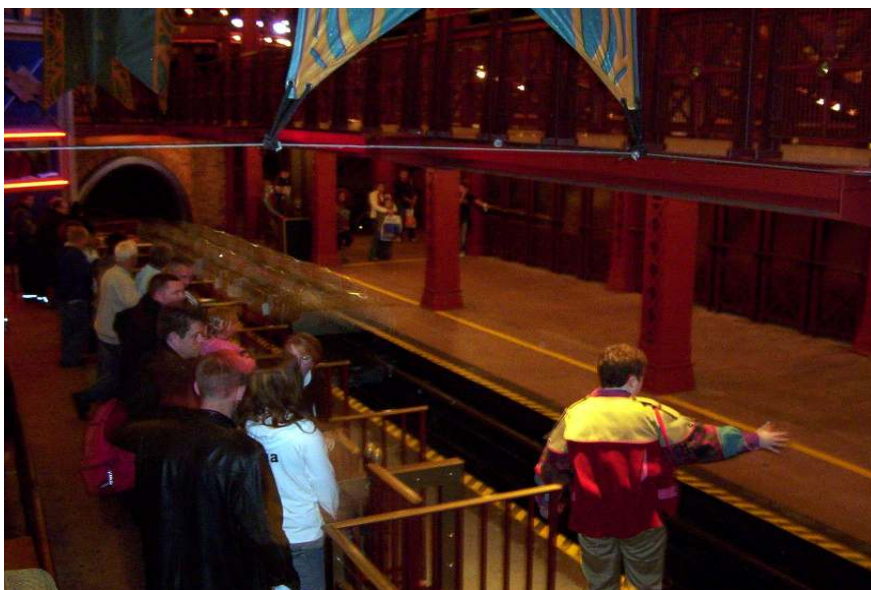
To ani já tedy opravdu netuším. Na rozdíl od létajících lodí u Petra Pana tady byly opět jen pomalu jezdící vozíky mezi loutkami. Hnk.

No to asi kvůli tomu duchu matky, jenž byl vidět jen okamžik po ujezdu do pokojíku. Děcka, jež si ho všimla, buď z vozíku vyskočila, nebo proflula zbytek cesty. Trn.

Cestou pryč jsem si konečně koupil toho Mickey Mouse. Vešli jsme do jiného obchodu, kde mě Dig upozornil na živou Sněhurku. Měl pravdu. Ale nijak mě nezaujala. Zvláště proto, že nebyla příliš vyvinutá.... ☺ Vkt.

Tak znovu: Sněhurce v době jejího aktivního působení bylo 15! A tehdy to bylo tak, že se dívky vyvíjely později. Je však pravdou, že tahle holčina oblečená do sněhurkovských šatů vypadala opravdu pěkně a přesvědčivě. A vidět ji ležet ve skleněné rakvi, asi bych stejně jako princ, zahájil resuscitaci. Tedy za předpokladu, že by z ní nelezli červi. Dig.

No a čekala nás poslední atrakce, dlouho očekávaný Jules Verne a jeho vesmírná horská dráha. Byla ve mně malá dušička, dokonce jsem uvažoval o tom, že bych tam ani nešel. Ale překonal jsem se a šel jsem. Na Fast Pass jsme se dostali dovnitř, počkali krátkou frontu a už jsme nastupovali do vozíků. To jsem už nemohl couvnout.

Vjeli jsme do šikmého tubusu, jakoby hlavně děla. Úhel možná tak 45°. Zastavili jsme se a počkali si na hlášení o tom, že let začíná. A prudké zrychlení, nahoru, přes hranu a potom si toho už nepamatuji. Byla tma a my jsme jeli rychle. Já jsem se ale držel rady abych přidržel hlavu na hlavové opěrce a hodně mi to pomohlo. Až do té míry, že se mi to líbilo a že jsem si to vychutnával s otevřenými očima i během šroubovice, kterou jsme projížděli ve vodorovném směru. Jízda byla, BOHUŽEL, zase krátká. Hned bych jel zase. Jenže to nešlo, protože už bylo deset a my jsme museli jít pryč. Škoda.

Vkt.

I na mě to bylo moc rychle. A přitom si tam vyhráli s mnoha efekty, nezřídka 3D. Třeba úlomky hornin rotující proti vozíkům, světelné šroubovice simulující zrychlení při průletu červí dírou a podobně. Pěkné, ale nebyl čas si to vychutnat.

Dig.

A právě proto jsem chtěla hned na začátku naší cesty po parku nechat nás vystřelit do vesmíru. To abychom pak večer mohli náš vesmírný let po této super horské dráze vychutnat ještě jednou. Škoda, že nám nepřálo štěstí. Aspoň že se nám to jednou povedlo. Pokud by to neopravili zůstali bychom ochuzeni o tento senzační i když bleskový zážitek.

Hnk.

U východu jsem se ještě otočil a pořádně si to prohlédl, sem se zase asi jen tak nedostanu.

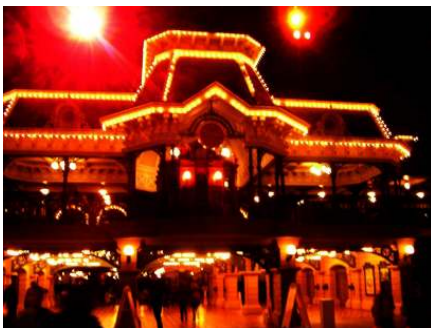
Vkt.

Já se sem podívala po deseti letech. Teď si ale myslím, že doba do další návštěvy bude o něco delší. Možná skutečně stárnu...

Hnk.

No nebylo to špatný, ale že bych to musela vidět dvakrát??? Trn.

Nevím jak ostatní, ale já toho mám plnou optiku. Za celý den jsme prochodili možná i 10 km. Bolej mě nohy, záda, dvoukilový batůžek váží metrák. Je krátce před dvaadvacátou. Všude kolem svítějí a blikají statisíce světél a všelijakých barevných blikadýlek a pořád hraje moderní muzika. Ne moc nahlas, ale odevšad. Zvuk mají vymyšlený tak, že je v každé dutině schovanéj repráček. Jsou jich tu stovky. Svým způsobem je to geniální. U výkonových zesilovačů není třeba žádných gigantických výkonů a akusticky tu vůbec není hall efekt a vůbec žádná ozvěna. Jenomže po celém dni toho mám opravdu dost.

Opouštíme park a vlakem RER jedeme do centra. Opět máme místa k sezení. Tentokrát na schodech. Jedeme novou patrovou soupravou s elektronickým plánkem. Lidí je tu hodně. Napadá mě nějaká souvislost mezi zavírací hodinou parku a spojením s centrem Paříže. Jediným spojením. Ve vlaku, kromě tlumeného hučení motorů a rachotání dveří ve stanicích panuje ticho. Ve tvářích lidí kolem je čitelná únava. Taky pospáváme.

A jsme tu. Přestupujeme do metra a za pár stanic jsme u hotelu. Po příchozích procedurách, které spočívaly v ulehnutí, zvednutí ucouraných nožiček co nejbližší ke stropu, návštěvě místnosti úlevy, kontrole pod námi žijícího náměstí a sezobu nějakých těch jedlin, jsme na večerní poradě probrali možnosti co se zítřkem...

A pak už do hajan. Tedy pochopitelně po krátkém boji s příkrývkami, opět velmi umně a rafinovaně zapikolovanými pod matracemi.

Tak dobrou...

Ráno, neděle

Vstáváme v 8 hodin. Na dnešním programu je zámek Versailles. A předtím ještě návštěva pařížských katakomb s kostnicí, což si vymyslela Hanka. Já osobně nejsem z kostnice nadšen, nevím co bych měl vidět na lidských kostech.

Po snídani jsme vyrazili zase na metro. Vystoupili jsme na známé stanici **Denfert-Rochereau**. Kromě toho že slabě přšlo nás zaujala také socha lva uprostřed křižovatky

a tradiční fronta. Díky ní jsme už věděli, že jsme správně. Ano, skutečně, fronta byla na vstup do podzemí. Patřila ale spíše mezi ty menší, takže jsme snad už za 30 minut byli pod střechou a mohli jsme zaplatit 7 EUR jako vstup.

Sestup po schodech dolů jsme zvládli a už jsme byli v malém muzeu plném fotek z historie podzemí. U dveří bylo ještě upozornění, že kosti se nesmějí fotit s bleskem a šli jsme dál. Nejdřív nás čekala cesta prázdnými a nízkými chodbami, kde jsem se musel občas shybat. Ale kosti tam ještě k mé radosti nebyly.

To začalo až po několika stech metrech za branou s nějakými nápisy. Co napsat? Já radši nic, zřejmě nějak nechápu vůbec smysl toho celého, takže mi to připadá morbidní... Vkt.

Kdyby Viktor včera poslouchal Hanku při jejím procítěném čtení z průvodce, dozvěděl by se, že to co se dá navštívit je jen zlomeček Pařížského podzemí vzniknuvšího jako původní doly někde v 15tém století. Od té doby se používalo jako sklady, útočiště ve válkách nebo požárech a zrovna tato část byla přestavěna na trvalé skladiště ostatků z Pařížských hřbitovů po velké morové ráně, aby bylo kam pohřbívat. Tedy nejde o muzeum naskládání kostí, ale o podstatný kus historie tohoto města. Dig.

Na povrch jsme vylezli někde úplně jinde. Ale kde? Nejdřív nás zaujalo kolo připoutané k zábradlí, protože mělo nějak divný náboj zadního kola. Vkt.

Ano. Šlo o model jízdního kola, které nemělo přehazovačku, ale převodovku v náboji zadního kola. Dig.

Naštěstí jsme se ale zorientovali a mohli se tak objevit na hlavní ulici. Byla neděle, takže to vypadalo jako by tu chciplul pes. Nebo celá smečka. Vypadalo to, že jediné obchody co jsou otevřeny je McDonalds a

šíkmooký. Tam si Helena s Tatrancou koupily takové něco... nevím co to bylo. Ale byl to takový válec, svým tvarem vzdáleně připomínající pohlavní orgán (pánský), který byl vytvořen čímsi obaleném neznámou průhlednou hmotou, snad pavučinou. A k tomu ocet v mističce. Asi by se hodilo, aby to popsaly ony samy dvě, ale toho se čtenář nejspíš nedočká... Vkt.

Nepochybně to bylo velmi zdravé. Soudím podle toho, že z obou jedlých objektů čouhala nerůznější zelenina, nezřídka exotická. A je-li něco zdravé, pak chuť...

Dig.

Viktore, ten tvar to mělo i zblízka. Nejexotičtější zeleninou u tom byly bezesporu krevety. Zbytek rozličné klíčící věci, jež zná člověk z Delvity zahniívající na zapálených táckách, čínské zelí, to vše zamotané do průhledné placičky chuti i konzistence rýžového těsta, tudíž hmoty bez chuti, to vše ve strečové fólii, již nebylo lze nepřikusovat.... No, myslím si, pánové, že jste zaváhali, neb takováto přfležitost se vám jen těžko naskytne podruhé... I když co já vím... Trn.

Hanka s Digem si opodál koupili Cheesburger a já jsem zase vytáhl svůj chléb s masem.

Zjistili jsme ale, že živo někde přece je, v postranní uličce plné obchůdků a stánků. Stánek se sýry, bagetérie... a nám nejbližší samoobsluha.

Do ní jsme hned zapadli a bychom uhasili náš neutuchající hlad a s Digem i stále větší chuť na pivo.

Koupili jsme si proto každý dvě plechovky nám naprosto neznámých piv a už se těšili jak si je vypijeme a jak si na nich pochutnáme.

Tatrunku v obchodě zavřeli a ještě se chtěli dívat do její tašky, asi jim připadala nějak divná. Vkt.

No musela jsem jim připadat divná, když jsem místo paulačouých klepů měla přesně připravenou hotovost a veškerá konverzace se omezila na „dobrý-den-na-shledanou“ řečené jedním dechem. Ale naštvali mě. Kdo si myslí, že jsou, že kvůli nim budu zase půl hodiny šaškovat s tím zipem na heslo !!! Trn.

Obchod hned za ní zavírali. Bylo 13 hodin.

To, kudy jsme šli dál si už nepamatuji. Šli jsme kolem nějakého hřbitova, došli na jinou hlavní silnici a zalezli do podzemí, tentokrát ale do metra. A po několika stanicích jsme přestoupili na vlak, RER C 5, který nás měl dovézt do Versailles.

Stanice vlaku se příliš nelišila od stanic metra, takže jsme byli příjemně napnuti, co vlastně přijede. Přijel skutečně vlak. Nastoupili jsme do něj, sedli si a sledovali cestu. Pamatuji si jen další zastávku. Jmenovala se totiž **Boulevard Victor. Cestu jsme si s Digem chtěli zpříjemnit pivem. S chutí jsme každý odbrzdili jinou plechovku. No... jsme zvyklí na trochu jinou chuť.** Vkt.

Pro čtenáře, kteří nejsou příliš zběhlí v jinotajích natvrdo řeknu, že to bylo hnusný. Ani druhé a třetí napití na tom nic nezměnilo. Máme tedy bezvadný tip, co příště nekupovat. Dig.

Jojo, tak se člověk stane patriotem... Být v Německu, mohl jsi alespoň sroundávat, jeli lepší teplý pivo... Trn.

Jízda probíhala v klidu. Problém byl, že jsme si nebyli úplně jistí kde máme vystoupit.

Průmyslená francouzská doprava ale náš problém vyřešila za nás. Kromě sugestivního názvu stanice **Versailles - Rive Gauche** a šípek s nápisy **Chateau Versailles** nás o správnosti stanice přesvědčilo i to, že to byla stanice konečná. Kdyby chtěl vlak jet dál, musel by opustit koleje a projet nádražní budovou. Něco jako v Praze na Masarykovu nádraží. Další neomylnou indicií že jsme správně byly také davy lidí.

Ocitli jsme se tedy na ulici městečka Versailles o kterém běžný turista asi ani neví. Ani my jsme se tam ale nezdržovali, našli cestu a šli směrem k zámku.

Došli jsme na křižovatku naší ulice a zahrnuli doleva do aleje - otevřel se nám široký boulevard na jehož konci stál zámek. Pohled by to byl zajímavý, kdybychom současně s historickou stavbou neviděli i desítky aut a autobusů a obrovský chumel lidí. No nazdar.

Prošli jsme vstupní branou a viděli několik dlouhatánských front.

To jsme už tušili, že z návštěvy interiérů nic nebude. Prošli jsme proto po nádvoří kolo nekonečného lidského hadu na druhou stranu, do známých zahrad Versailleského zámku.

Roční doba udělala své. Stromy hrály všemi barvami podzimu, na zemi spadané listy, záhony zaorané a dokonce zakryté sochy. Škoda. Za to byl vstup zdarma. Udělali jsme pár fotek na terase a šli dál do parku.

Zajímavé to bylo, ale podzim byl znát všude.

Jenom na jednom místě kvetly kytky. A Tatranku tam zaujal jeden známý strom. Já jsem jí řekl, že vím jak se ten strom jmenuje, ale nemohl jsem si vzpomenout. Až teď jsem se mohl podívat do chytré knížky. České botanické jméno si už nepamatuji, ale latinské je *Negundo aceroides* L. (dříve *Acer negundo*). Spokojená, Tatranko?

Vkt.

Jasan, byl to on, v celé své pozdimní kráse. Ještě zjistit, co byli zač ti sněhulákus prefabrikátus – geniální vynálezy na podporu zimních radovánek.

A těch krtinců co tam bylo. Kdo měl možnost obdivovat slavné zahrady průzorem skrz vejčitou rouru či ulovit dvojportrét zámku a bagru.

Trn.

Jediné, co se asi nelišilo od hlavní sezóny, byly spousty lidí. Byly všude. Jenom na „schodech do nebe“ nebyla ani noha, zrovna když jsme potřebovali lidi, abychom měli měřítko.

Zámecký park a celý zámek Versailles jsme opustili poměrně brzy, nemělo nám to už co nabídnout. Nabyl jsem dojmu, že naše zámky a zahrady jsou stejně hezké, tenhle jen o něco větší. A interiéry? To bude to samé. Vkt.

Tak s tím zásadně nesouhlasím. Takhle jsme se po dobytí unitírních prostor mohli dozvědět, jak se řekne „dobyť a vypálit“ francouzsky. Trn.

Cestou ze zámku jsme byli svědky nějakého problému s černochoy, policie byla jako divá, houkající auta přijížděla jednou za druhým. My jsme si toho ale moc nevšíмали a radši šli pryč.

Rozhodli jsme se, že zpátky pojedeme autobusem. Tím jsme ve Francii ještě nejeli. Stanice byla hned proti zámecké bráně a autobus zrovna přijel. Helena se zeptala, jestli jím můžeme jet do Paříže a jestli to bere naše lístky. Ano, ano. Zabrali jsme zadní sedadla, která jsou tu sestavená do tvaru U. docela zajímavé.

Autobus za chvíli vyjel a my jsme tak mohli sledovat další části Paříže a jejího okolí. A viděl bych toho víc, kdybych neusínal. Vystoupili jsme až na konečné stanici, na zastávce metra **Pont de Sèvres**. Byla to naše linka 9, takže jsme metrem jeli až na našeho **Voltairea**.

V hotelu jsme si odpočinuli

a poté vyrazili hledat nějaký podnik, kde bychom se mohli najíst. Přesněji, okusit francouzskou kuchyni.

Byla už tma. Nejdřív jsme šli ulicí směrem k jednomu známému hřbitovu. Jenže tam kromě jedné plné kavárny nebylo nic. Vrátili jsme se proto zpět na náměstí a okolo McDonalda přešli na druhou stranu. Tam už bylo živo víc, ale pořád to nebylo ono. Vkt.

Ony tam byly kuchyně snad z celého světa, ale jakmile to zaváňělo Francií, buď to zaváňělo kouřem a nevařili, nebo to bylo narvaný.... Trn.

Takhle jsme šli pořád dál a dál až jsme se ocitli na náměstí Bastily. Zřejmě tady bývalo ono pověstné těžké vězení.

Až tam jsme se usadili v jedné hospodě s velkou zahrádkou. Měli tam typickou francouzskou kuchyni, pizzu. Pravda, hospodu jsme si vybrali ani ne tak proto, že by byla ideální, ale spíše proto, že jsme měli hlad.

... ruku v ruce s moudrem: kdo vybírá, přebere...

Trn.

Ujal se nás jeden skoro až moc ochotný číšník, na kterém ale bylo znát, že má plné zuby turistů, kteří nerozumí jeho mateřskému jazyku a kteří to na něj zkouší nenáviděnou angličtinou. Objednali jsme si různá jídla, já jsem spíš ukázal prstem. Nutno podotknout, že ne příliš šťastně. Přinesli mi totiž pizzovou kapsu.

To by ještě šlo. Horší to bylo když jsem do toho řízl a vyhrězlo syrové vejce. Sice jsem do té doby už něco snědl, ale moje chuť k jídlu rázem padla na nulu. Takže se stala věc, kterou si už dlouho nepamatuji - já jsem nedojedl jídlo. A navíc tak drahé. Večeře se zařadila svou cenou 17 EUR mezi nejdražší jídla, jaká jsem dosud jedl. A navíc ani nesnědl!

Čekání na placení jsme si zpříjemňovali pozorováním party černochů, kteří za zvuků hudby z magnetáku tancovali na chodníku. Něco podobného jsem už několikrát viděl v televizi, ale na vlastní oči ještě ne. A nechtěl jsem věřit, že ty trhané, robotické pohyby skutečně vidím.

Cestou z restaurace si holky vzpomněly, že si už dřív všimly palačinkárny - obchůdku, kde dělají obrovské palačinky s nejrůznějšími příchutěmi. Obchod byl ještě otevřený, tak si hned něco daly. Hanka si myslím dala palačinku s Nutelou, Tatranka si večer zpříjemnila zase palačinkou s meruňkovým džemem a nasekanými banány. Ochutnal jsem také a mohl jsem tak potvrdit správnost její volby. Mňam.

Palačinka navíc nesla neklamné známky tepelné úpravy, kam se ušlechtný hřejtíka hrabou; jinak bych si totiž brzy mohla přiušastnit turzení, že

naposledy jsem se ohřála v márnici (místo poslední večeře se totiž otevřelo světu nejen jídelním lístkem, ale i celou stěnou)... jo, a pak ještě při hopsání za bariérou spolučumilů, chtíc shlédnout ony odvážné taneční kreace. Tm.

S mastnými ústy jsme došli až k našemu hotýlku, ještě si trochu popovídali a šli spát. Poslední noc v Paříži...

Pondělí - Poslední den v Paříži.

Začal jako obvykle pozdním probuzením, tuším že někdy okolo osmé hodiny. Po krátké a malé snídani jsme si sbalili a věci odnesli dolů do recepce, kde jsme je schovali. Hurá na Paříž!

Bylo toho dost, co jsme z Paříže neviděli. Vlastně jsme za tu dobu co jsme tady ještě neviděli skoro nic a času zase tolik není. Proto mě trochu překvapilo, že ostatní chtějí jít na nějaký hřbitov. Ano, hřbitov známých lidí, něco jako v Praze Slavin, ale pořád je to jen hřbitov. Jeho výhoda byla, že se nacházel nedaleko hotelu.

Za jeho branou byla mapa s umístěním hrobů oněch „celebrit“. Honoré de Balzac, Apollinaire, Moliere, Voltaire, Victor Hugo, lidi se mohli zbláznit z nějakého Jima Morrisona z nějaké skupiny The Doors. Podle mého názoru by bylo lepší si od nich něco přečíst nebo poslechnout ale dívat se na jejich hrob...

Z těmito víceméně negativními pocity jsem následoval ostatní po okruhu hřbitovem. Překvapilo mě, že byly vedle sebe hroby, nebo spíše hrobky křesťanů a židů. Zřejmě je „dobrá adresa“ důležitější než víra.

Misty byl hřbitov docela strašidelný, většinou tam byly více než dva metry vysoké kamenné hrobky, kde by se klidně mohl točit nějaký špatný horror.

Tatranka nás tam pobavila svou definicí nejrozšířenější architektury, kterou označila jako „barokní rotunda“. Sice se to vzápětí snažila napravit, ale už jsme ji neposlouchali a dál rozvíjeli tuto její myšlenku. Procházeli jsme hřbitovem dál, prošli okolo některých „známých“ hrobů.

To, že tam jsem také, mě trochu přestalo mrzet, když jsme byli u pomníků obětem koncentračních táborů z 2. světové války. To bylo zajímavé.

Prošli jsme kolem dalších hrobů a blížili se k východu. Sice jinému, ale to je jedno, hlavně že už půjdeme pryč. Myslel jsem si.

V tu chvíli se ovšem moje pocity obrátily. O 180°. Příčinou byl památník s česky psaným textem věnovaný československým legionářům a vojákům padlým za bojů 1. a 2. světové války ve Francii. Překvapilo mě, že na něco takového narazím na hřbitově uprostřed Paříže. Většinou nehledám dlouho slova, kterými můžu vyjádřit své myšlenky. Na tomto místě si ale nejsem jistý, jestli to dokážu...

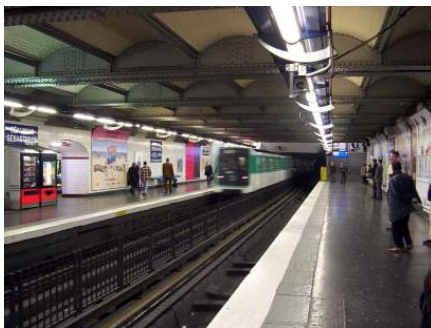

Byl jsem... dojatý. Cítil jsem morální povinnost alespoň symbolicky poděkovat za jejich obět. Chce to kytku. Ostatní se už shromáždili za branami hřbitova a zřejmě se radili kudy dál. Já jsem jim ale nevěnoval pozornost, přešel silnici a vešel do květinářství. Hned ke mně přiskočil jeden kluk a francouzsky na mě co jako chci.

„Rose“ vyblekotal jsem jako v transu. Vybral rudou růži. Zaplatil jsem těch 3,5 Euro, odmítl balicí papír a vrátil se na hřbitov k památníku. Růži jsem na něj položil a poděkoval...

Docela mě to celé vzalo, chvíli jsem nemohl na nic jiného myslet, dokonce se o mně dojetím pokoušely slzy. Moje pocity z návštěvy hřbitova se otočily, najednou jsem měl silný pocit, že už nic jiného z celé Paříže nemusím vidět a budu zcela spokojený.

Nastoupili jsme na metro na stanici Gambetta

a po přestupu na Réaumur Sebastopol jsme vystoupili na stanici Saint Germain des Prés. Tam byl kostel Saint Germain. Vkt.

Jak nápadité. Nahlédli jsme dovnitř. Interiér nebyl nijak závrtný a viditelně běžně užívaný věřícími k sakrálním účelům. Bylo tam pár lidí v lavicích, několik zevlounů u vchodu a my. Hm, pěkný. Jdeme se podívat někam jinam. Dig.

O kus dál, na takovém náměstíčku byl další, spíš katedrála. Saint Sulpice pro Pařížofily. Vkt.

Jo, tak tohle na mě udělalo dojem. Bylo to velké, úžasné členité, plné ozdob a zároveň prosté. A uvnitř? S Helenou, která se zabývá stavbami a rekonstrukcemi budov (mimo jiné), jsme odhadli, že by se do hlavní lodi pohodlně vešel sedmipatrový panelák. Tak to bylo ohromné. A k tomu si ještě přičtete boční lodi, centrální příčnou chodbu a

prostor s oltářem. Celé to působí neskutečně vzdušně a svěže. Jak mi tyhle stavby obyčejně nic neříkají, tak tohle mě uchvátilo.

Dig.

No a odtud nás Helena navigovala k Eiffelovce. Chvilkami to vypadalo, že v Paříži ani žádná Eiffelovka není. Přes vysoké domy nebyla vidět ani její špičička. Uličky, jakými jsme šli psát nebudu, ale jestli bude mít někdo zájem, klidně mu to na mapě najdu. Důležité bylo to, že nám Eiffelovku neukradli, stála pořád na místě, kde ji položil pan Eiffel. Chvilku po vizuálním kontaktu se stavbou známé a velkolepé Invalidovny jsme konečně tento skvost zahlédli.

Ovšem nebyl by oním skvostem bez jednoho zapomenutého českého génia...

„Ted, ted' tu byl. Žárovka, vypínač, pojistka. Počkejte, aha, tady. Někajý Edison.“ Už víte o kom je řeč?

Tatranka si koupila bagetu, se kterou jsem jí vydatně pomáhal a tak jsme se neomylně blížili ke věži.

Pohled to byl úchvatný. Ve skutečnosti jsem jí ještě nikdy neviděl a tak jsem ani nevěřil, že jí vidím. Myslím tím věž, ne Tatranku. I z dálky byla velká jak kráva. A když jsme se k ní přiblížili, byla potvora ještě větší. A fronty u ní také, což mě po zkušenostech už tak nepřekvapovalo. Postavili jsme se do jedné z nich, která nás vedla ke schodům do prvního patra. Výtah je pro masťnáky.

Vkt.

To ani ne. Rozhodnutí velmi usnadnila délka fronty. U výtahů byla skoro dvojnásobná a nehejbala se. Ta „naše“ celkem odsejpala. A kromě toho jsem si dobře pamatoval, že na úrovni druhého patra se přestupuje na jiný výtah a ten je pro výstup na horní ochozy povinný. Tedy lze předpokládat, že tam bude další fronta.

Dig.

Tatranka se od nás trhla. Prý už nahoře byla a nechtěla tam jít znovu. Raději na nás počká dole a proleze okoli. Fronta poměrně rychle ubývala, takže jsme se ani nenadáli a po zaplacení 3,80 Eur už šlapali nahoru. Kupodivu jsem se necítil nějak divně, zřejmě se výšek zase tak nebojím.

Formulace „rychle ubývala“ je důkazem, jaký obrat v myšlenkových pochodech způsobí návštěva stánku konsumu (DL). Ve skutečnosti totiž ještě za půl hodiny, během níž jsem loupila rozhledně duši ze všech světových stran a kochala se curkotem v přilehlých parcích komorních rozměrů, okusovali zájemci o pohled shora stále zábradlí před vchodem. Posunem srazu o další

hodinu a půl jsem vyhrála veselé kulturní zážitky na mostech přilehlých a březích druhých @, neb nejen nemovitostí, ale i lidé utváří tvář města...

Tm.

V prvním patře bylo jako všude jinde plno lidí. Trochu jsme se rozhlédli a pokračovali dál do druhého patra.

Tam už byly schody trochu prudší, ale zase dolů nebylo moc vidět. A navíc bylo vysoké zábradlí (vlastně byly schody v takové kleci), takže mi výstup nečinil problémy. Cestou jsem místy tlačil Hanku abych jí odlehčil.

Ve druhém patře bylo zase plno lidí. Možná že jich tam bylo stejně, ale na menším prostoru se to zdálo víc. Prohlédli jsme si Paříž, ale nespokojili jsme se s tímto pohledem. Chtěli jsme výš. V automatu (bez fronty!) jsme si koupili lístky na výtah za 3,30; při tom nás pořád otravovala jedna Němka, která se nás pořád ptala, jestli tam může použít kartu a Hanka se jí stále snažila vysvětlit že ne, že automaty na kartu jsou za rohem.

S lístky v ruce jsme se postavili do další fronty. Fronty na výtah, protože na vrchol už nevedou schody, ale jezdí se pouze výtahy. Tato fronta už neběžela tak rychle, protože byly na patře fronty dvě vedoucí ke stejným výtahům. Ale i tak jsme se k nim dostali a do druhého nastoupili (dohromady tam jezdí tuším šest výtahů). Z jedné strany výtahu vystoupili lidé ze shora, my jsme nastoupili druhou stranou. Slečna brigádnice (asi) zmačkla knoflík a už jsme jeli. Vyjeli jsme ze stanice a najednou jsme skrz skleněné stěny viděli ven. Ještě jsme si všimli, jak se blížíme k vrcholu a vzápětí jsme už zastavili. Byli jsme nahoře.

Bylo to zajímavé, ale ocitli jsme se za sklem, to se mi nelíbilo, já jsem chtěl být venku. Že by to nešlo? Šlo. Ještě se muselo po schodech nahoru a byli jsme skutečně na vrcholu, u kterého nás od 274 m vzdálené Tatranky (směrem kolmo dolů) dělilo jenom pletivo.

Nafotili jsme všechno co šlo, já jsem i střídal objektivy. Už bylo jasné, že pár známých pařížských pamětihodností nestihneme, tak jsem si je alespoň vyfotil. Jako třeba Vítězný oblouk.

No, bylo to zajímavé, ale je to jenom Paříž ☺. Museli jsme se vrátit. Vystáli jsme si další krátkou frontu na výtah dolů, sjeli do druhého patra a sešli po schodech na zem, kde jsme našli Tatranku. Sláva! Byla živá.

Čas už ale postoupil a my jsme už nestíhali nic jiného. Podél řeky jsme došli na metro, tentokrát to byla stanice **Bir-Hakeim** na naší oblíbené lince 6.

A metrem jsme jeli až na známou stanici **Nation**. Jenže tam jsme nezvykle vystoupili a ne jen přestoupili na jinou linku. Proč? Palačinkárna. Proto.

Obchůdek z předchozího dne měl zase otevřeno. Tentokrát jsme si dali palačinky všichni, já si dal tu osvědčenou lahůdku s meruňkovým džemem a banány. Mňam. Do hotelu jsme potom šli už stejnou cestou jako včera.

Vkt.

Že má sýrotěka zavrženo jsme totiž věděli již od rána – proradný zavírací den @. Nu což, alespoň ušetříme letištnímu psu, případně spolucestujícím, čenich.
Trn.

Ve vrátnici jsme si vzali svá zavazadla a vydali se na naši poslední cestu pařížským metrem.

Již tradičně přes stanici Nation, naposledy jsme se mohli kochat pohledem do Pařížských ulic, protože část trasy vede po povrchu. Dojeli jsme zase na Denfert-Rochereau. Odtud jezdí Orlybus, speciální autobus spojující Paříž s letištěm Orly. Jeho zastávku jsme našli bez dlouhého hledání, koupili si lístek za 6 Euro a hned nastoupili do autobusu, který zrovna přijel. Odjíždět měl podle jízdního řádu asi až za 15 minut, sednout uvnitř jsme si ale naštěstí mohli už teď.

Seděli jsme skoro na konci kloubového autobusu, za námi byla už jen skupinka jiných turistů, podle jejich obličejů to byli Němci. Ti se postarali o další zážitek z Paříže, proto se o nich zde zmiňuji.

Byla už tma, autobus se rozjel. Jakými uličkami jsme klikovali nevím, ale než jsme se dostali na dálnici, tak autobus ještě několikrát zastavil na dalších zastávkách. Ještě jsme se podívali na noční Paříž, všimli si tramvajových kolejí a už jsme byli na té dálnici. A tam se také v autobuse objevili revizoři. Vzali to hezky od začátku autobusu až na konec. My jsme lístky měli, takže páni revizoři a revizorka (byli tři) utřeli. O zpestření se postarala ta skupinka Němců.

Revizoři chtěli lístky i po nich. Co se dělo přesně nevím, neotáčel jsem se, ale první co jsem slyšel bylo jejich zvědavé „Do you speak English?“ Jestli jsme do té doby nemuseli vědět, že to jsou Němci, tak jedno hlasité „Ah, Scheiße!“ bylo jednoznačně určující.

No neměli lístky. Vymlouvali se průhlednou výmluvou, že jim paní v pokladně řikala, že jejich permanentky na Pařížskou dopravu platí i v Orlybusu, i když se všude, snad i v každé mapě, píše, že Orlybus má speciální tarif. Nevím čemu bych měl věřit. Buď tomu že lhali nebo byli úplně tupí. Revizoři ale byli neoblomní a pokutu 25 Euro!! museli zaplatit všichni. To jde...

Autobus nás dovezl až ke vchodu terminálu **Orly Sud**, odkud jsme odlétali. I díky Heleně jsme se rychle zorientovali, našli správnou odbavovací halu, dohledali stánek Sky Europe s cedulí Prague, flight 2307 a za palubní listek museli zaplatit našimi kufry a taškami. Času jsme měli dost, tak šly holky ještě na nějaké nákupy do obchodů v bezcelní zóně a my jsme si zatím sedli a pozorovali ruch venku.

Stala se divná věc. Na pasové odbavení nebyla fronta. Poprvé ve Francii jsme nemuseli čekat. Bezpečnostní kontrola byla konečně pořádná. V Praze mi připadalo, že jí trochu odfláklí. Stejně jako v Praze jsme museli sundat všechno kovové (na hodinky jsem tentokrát nezapomněl), a já i moje věci prošly bezpečnostním rámem. Jenže jim to nestačilo a chtěli vidět cože to mám v té fotobrašně. Ukázal jsem jim to a naštěstí jim to i stačilo. Nějaká slečna za námi si musela sundávat i kozačky, zřejmě z kovovým podpatkem.

Vkt.

Daleko zajímavější to bylo s Tatrancou. Její zavazadélko prošlo RTG kontrolou, a protože jsem šel dříve, tak jsem měl výhled na monitor RTG, no a viděl jsem ztuhnutí slečny, která to celé obsluhovala. Byl to jen mžik. Tak jsem se soustředil na obraz na monitoru. Nějaké dva předměty se nějak promíchaly a jejich výsledný obrys vypadal jako pistole. To pochopitelně neuniklo ani uniformovanému chlapovi, který byl patrně nositelem titulu „Pán rámu“. S neskryvaným zájmem požádal Tatrancu o otevření zavazadla. Byl těžce zklamán. Místo nalezení zbraně a povýšení na „Nadpána rámu“ našel jen normální žensko turistický herberk.

Dig.

No nevím, co s sebou tak asi jiné dámy vozí na korsování po velkoměstech, ale ony dva záhadné předměty nebyly nic jiného než dva kompaktní foťáky. I proto jsem se při jejich lovení v bažině snažila vyvarovat rychlejších pohybů.

Trn.

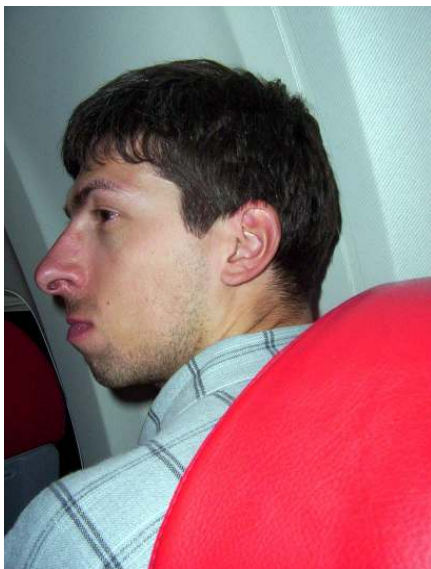
Čekali jsme na odlet v čekárně staršího data vzniku, bylo to vidět. To nám ale nevadilo. Vadilo nám spíš to, že občas se ozývala hlášení pro cestující pouze ve francouzštině a to ještě hrozně rychlé. Nebýt monitorů bychom snad ani nevěděli, že už můžeme nastupovat do našeho letadla. Ještě nás překvapila holka, která chtěla vidět naše pasy ještě těsně před vstupem. Připadalo nám, že by na to neměla mít právo, pasy jsme ukazovali už policajům na kontrole. Tady by ji měl stačit jen palubní listek. Moje rozčarování ale lehce napravili tím, že jsme nastupovali tunelem - chobotem.

Vkt.

Díky tomuto úryndlezu se nejen cestující podívají na posádku, tedy hlavně pilota, ale i obráceně – dobře mu tak. Zřejmě to pro něj má být motivace, aby se celého nákladu co nejrychleji, a snad i nejjednodušeji, zase zbavil.

Trn.

V letadle jsme seděli na stejných místech a mezi letuškami byla i ta kráska z pátku. Po povinném divadelním představení o únikových východech a dýchacích přístrojích jsme se rozjeli a z dráhy 08 W37 vystartovali. A pak zase autobus.

Zážitek to byl zase jiný, protože byla tma a všude se svítilo. Nepoznávali jsme sice vůbec nic, ale bylo to krásné. O něco méně krásná byla jenom nesrozumitelná hlášení pilota, podle jména zřejmě nějakého Inda.

Let byl nějak krátký. To bylo divné. Ani jsme se pořádně nerozkoukali a byli jsme podle slov kapitána nad Frankfurtem a za chvíli jsme začali okolo Karlových Varů klesat. Prahu jsme museli zřejmě obloukem obletět, protože jsme přistávali od jihozápadu a ne od jihovýchodu jak jsem si myslel. Usilovně jsem se snažil poznat některá místa Prahy, ale nepodařilo se mi identifikovat vůbec nic. Až přistávací dráhu jsem poznal.

Letištní hala byla liduprázdná. Dorazila nám naše zavazadla a s nimi jsme vyšli ven.

Rozloučila se s námi Helena a my zbylí jsme šli na autobus. To by mohl už být konec.

Ale ještě ne. Autobus přijel, my jsme nastoupili a proti nám seděl na sedadle Olda. Jel z práce. Ted' momentálně je kuchařem na letišti. Svět je skutečně malý.

To už konec je, protože cestu z letiště na metro už popisovat nebudu.

Celé to bylo moc pěkné, třeba se tam ještě někdy dostaneme.

Vkt.

Teda já jsem úplně odrovnanej. Bylo to neskutečný záпřаh, ale až zas někdo vymyslí něco podobně šíleného, jdu do toho znovu.

Dig.

© Hell's Tour_{club} 2006
Trn & Dig & Hnk & Vkt.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz